

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Α. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΑ

Ἡνώρθωσε τὸ σῶμα προπετῶς, καὶ τὴν μὲν μίαν χεῖρα στηρίζασα ἐπὶ τῆς τραπέζης, διὰ δὲ τῆς ἄλλης χειρονομούσα, εἶπε πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν της :

«Θὰ φύγῃς ! ναι, θὰ φύγῃς !... Θὰ το πῶ τοῦ πατέρα μου νὰ σε διώξῃ !»

Ἐκείνη ἀπήντησε κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ταπεινοφρόνως, ἀλλὰ μὲ πολλὴν πικρίαν :

«Πολὺ καλὰ, κυρία μου, νὰ φύγω. Ὡρὰ δὲν γίνομαι, ἀλλὰ δούλα ὅπου πάγω νομαί.»

Καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, εὐρὺ ἁλὰ γυμνὸν ἐπίπλων καὶ ἄνευ φωτός, ἐν μόνον σιδηρόφρακτον παράθυρον πρὸς τὴν αὐλήν. Ἐκάθησε παρ' αὐτὸ καὶ ἀνεβίβη εἰς δάκρυα. Ὑπάρχει θρήνος ἐκ εἰσματος καὶ ἐξ ὀργῆς, ὅπως ὑπάρχει θρήνος ἐξ ἀγάπης καὶ ἀγαθότητος. Ἡρῶ μόνον νὰ τὴν ἔβλεπε τις καὶ θὰ ἐνόει ὅτι ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἦτο ὁ θρήνος τῆς Γεωργίτσας. Διέθετον ἀμέσως ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἐδάρνουν κατὰ τῆς κυρίας της οἱ λυγμοὶ ἐκεῖνοι οἱ ἐπίμονοι, ἀλλ' ἡ Ἡρῶ, τὸ πρόσωπον τὸ κεκρυμμένον ἐντὸς τῶν μικρῶν παλαμῶν, ἡ σεμνὴ ἐρυθρότης τῶν ὠτίων, ἡ ἀταξία τῆς οὐλῆς μελανῆς κόμης — ὡς ἐσκιαγραφεῖτο ἡ χαρίεσσα εἰκὼν της εἰς τὸ ἔσχατον φῶς τῆς δύσεως...

Ἄ, πολὺ σκληρὰ ἐφύετο πρὸς αὐτὴν ἡ μικρὰ της κυρία, αὐτὴ, ἡ ὁποία ἐπρεπε νὰ τὴν ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ ὅλους ἐκεῖ ἐσέα ! Κρίμα νὰ ἦνε τόσον ὀργίλη, τόσῳ πείσμα, τόσον ἰδιότροπος, τόσον ἀπότομος ! Καὶ ὅμως δὲν ἦτο κακὴ κατὰ βάρος, ὅχι, δὲν ἦτο κακὴ. Ἀλλ' εἶχε στιγμὰς φοβεράς, μία μόνη τῶν ὁποίων ἤρκει νὰ καταστρέψῃ ὁλοκληρῶν ἐτῶν εὐτυχίαν...

Ἦτο ἱκανὴ ἐν τῇ παραφορᾷ της — ἀδιάφορον ἂν θὰ το μετενόει κατόπι — νὰ τὴν διαβάλλῃ πρὸς τὸν πατέρα της καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀποπομπήν της. Καὶ ἐκεῖνος, ὁ τυφλὸς ἀγαπῶν τὴν θυγατέρα του, ἐδύνατο νὰ τὴν ἀκούσῃ καὶ... τίς οἶδε ! νὰ ποδιώξῃ τὴν ὑπηρετρίαν, τὴν πιστὴν τῶσαν ἐτῶν ὑπηρετρίαν, τὴν ἀφωσιωμένην εἰς τὴν μικρὰν ὀξύθυμον, τὴν σύμβουλον, τὴν βοηθόν, αὐτήν, ἡ ὁποία ἐγνώριζε τόσα τῶν τρυφερῶν της μυστικῶν !...

Ἄ, τὰ μυστικά ! Ἐπ' αὐτῶν ἐδύνατο νὰ στηριχθῇ καὶ νὰ ἐλπίσῃ δικαιοσύνην καὶ εὐνοίαν. Ὅχι, ὅτι ἐδύνατο ποτὲ νὰ προδῶσῃ εἰς κανένα τὴν μικρὰν καὶ ἀγαπῆ τὴν ἐρωτότροπον, νὰ ποκαλύψῃ κρύφια σχέδια, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὴ συνήργησε πολλὰκις... ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν κυρίαν της, ἡ ὁποία ἀκόμη ἔως δὲν ἐγνώρισε τὸν χαρακτήρα της, ὁ φόβος οὗτος τῆς ἀποκαλυφθείσας της, ὁ φόβος οὗτος τῆς ἀποκαλύψεως τῶν μυστικῶν ἐδύνατο νὰ ἔχῃ καλὸν ἀποτέλεσμα. Ὡ, βέβαια, δὲν θὰ ἐρριφισκινδύνευε νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν πατέρα της τίποτε κατὰ τῆς συνενόχου... Καὶ ἦτο μὲν ὁ φόβος τῆς κυρίας ἀδικος καὶ

προσβλητικὸς διὰ τὴν ὑπηρετρίαν· ἀλλ' ἀδιάφορον ! ἄφ' οὗ θὰ ἐπέφερε τὴν ἐπανάρθωσιν τῶν σχέσεων τῶν καὶ θὰ ἔμμενεν ἀκόμη ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, τίς οἶδε, μίαν ἡμέραν θὰ ἐδύνατο ἔως νὰ ποκαλύψῃ πρὸς τὴν μικρὰν ἀχάριστον ὅλον τὸ βάθος τῆς καρδίας της.

*

Καὶ ἐπῆρχετο ὁλοὲν ἡ ἐσπέρα. Ἐπὶ τοῦ ἀμαυρουμένου θόλου, ἐφ' οὗ ἀνεφαίνοντο οἱ πρῶτοι ἀστέρες, ὁ νότος συνεσώρευεν ὄγκους νεφῶν. Κάτω τὰ γραφεῖα ἡρημώθησαν πρὸ πολλοῦ. Καὶ αὐτοὶ οἱ βραδύναντες ὑπάλληλοι, τῶν ὁποίων τὰ φωτισθέντα παράθυρα προεβλήθησαν ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοίχου, ἔσβεσαν ἤδη τὰ φῶτά των καὶ ἀπῆλθον. Εἰς φρουρός — τὸ Κατάστημα ἦτο Δημοσίον — ἐτάχθη εἰς τὸ παρὰ τὴν σιδηρὰν ἐξώθυραν φυλακεῖον. Ὁ ἐπιστάτης ἐκλείδωσε διὰ διπλῶν στροφῶν ὅλας τὰς θύρας καὶ παρέδωκε τὸν ὄρμαθόν τῶν κλειδίων ἐπάνω εἰς χεῖρας τῆς κυρίας Φωτιάδου. Ὁ κύριος Φωτιάδης, ὁ γηραιὸς ἑφορός τοῦ Καταστήματος, ἀνῆλθεν ἤδη παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ του καὶ περιέμενεν ἐν τῇ ἐστιατηρίᾳ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, καθήμενος παρὰ τὴν θερμάστραν καὶ ἀναγινώσκων τὸν *Αἰῶνα*. Ἀπέναντι τοῦ πατρὸς της ἡ Λίτσα πλέκει ἐν τρίχαπτον σιωπηλῇ καὶ δύσθυμος. Τὸ ὠρατὶόν της στήθος ἀναπάλλει ὑπὸ ἀγνώστου τινὸς ἀγωνίας, καὶ ἐν ᾧ ἐξακολουθεῖ χειριζομένη τὸ κροσέ, στρέφει ἀνήσυχος τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ὥρολόγιον...

Ἡ Γεωργίτσα πηγαίνει ἐτοιμάζουσα τὴν τράπεζαν, κατηφής, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς. Ἀχ, πῶς τρέμει, ἀγνοοῦσα τί θὰ γεννήσῃ ἡ σιωπὴ ἐκείνη τῆς μικρᾶς της κυρίας ! Εἰς ἐν βλέμμα ὁ κύριος ἐνόησε τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου της καὶ ἠρώτησε :

«Καλὲ τί ἔχει ἀπόψε ἡ Γεωργίτσα ;
— Τίποτα », ἔπευσεν ἀπαντήσῃ ἡ Λίτσα.
«ἐγὼ τὴν ἐμάλλωσα λιγάκι, μὰ θὰ της περάσῃ».

Εὐόωνος ἦτο ἡ ἀπάντησις. Ἡ Λίτσα μετενόει... βέβαια, βέβαια, δὲν θὰ ἔλεγε τίποτε κατ' ἐκείνης πρὸς τὸν πατέρα της...

Πρὸς τὴν δεῖπνον καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ μετ' αὐτὸ βραχεῖα οἰκογενειακὴ ἐσπερίς. Μεθ' ὃ ἀπῆλθον ὅλοι νὰ κοιμηθῶσι. Πρὶν ἢ εἰσελθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της ἡ Λίτσα, τὴν ἐσταμάτησεν εἰς τὸν διάδρομον ἡ Γεωργίτσα καὶ τὴν ἠρώτησε μὲ μυστηριώδη φωνήν :

«Κυρία Λίτσα, ἀπόψε... θὰ ἔλθῃ ;
Ἡ νεῆνις τὴν εἶδε μὲ βλέμμα πλήρες δυσχερεσίας. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ μὴ ἀπαντήσῃ καὶ ἐξεκίνησεν ἄφρονος, βαίνουσα πρὸς τὸ δωμάτιόν της. Ἀλλ' ὁ ἔρωτος πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον περιέμενεν ἀπόψε, ἡ ὁφθαλμὸς τῆς ἀποκαλύψεως του, τὴν ἐξηνάγκασε νὰ ἀπαντήσῃ, ἐν ᾧ ἔκλειε τὴν θύραν της, μὲ ὕψος ἀπότομον καὶ βεβαιωμένον :

«Μάλιστα... θὰ ἔλθῃ !»

*

Καὶ ἡ νύξ προὐχρεῖ... νύξ χειμερινή, βροχερά, ἀνεμώδης.

Ἡ ἀπέραντος οἰκία, σκυθρωπὴ, τετραγώνος, μὲ πολλὰ παράθυρα, ἦτο βεθυισμένη εἰς τὴν σκοτίαν καὶ εἰς τὴν σιγὴν. Ὁ πρῶτος ὄροφος, τὸν ὁποῖον κατεῖχον τὰ γραφεῖα τοῦ Δημοσίου Καταστήματος, ἦτο κατὰ κλειστός καὶ σκοτεινός. Ἐπὶ τοῦ δευτέρου ὀρόφου, ἐν ᾧ κατῴκει ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐφόρου, ἐν μόνον παράθυρον ἔλαμπεν ἐν τῇ ζόφῳ... Εἰς φανὸς ἐστηρικμένος ἐπὶ βραχίονος, ἐπέριπτεν ἀσθενὲς φῶς ἐπὶ τοῦ βεβρεγμένου λιθοστρώτου καὶ ἐφώτιζε τὸ παρὰ τὴν ἐξώθυραν μικρὸν φυλακεῖον. Ὁ φρουρὸς στρατιώτης, τρέμων ἐκ τοῦ ψύχους, κεκαλυμμένος διὰ τοῦ μανδύου του, διεσκέλιζε ταχέως τὴν ὁδὸν ἄνω-κάτω. Ἐδούπουν τὰ μεγάλα του βήματα ρυθμικῶς ἐν τῇ ἐρημίᾳ, καὶ ἐφείλκυε παιγνιδεῖς τὰς ἀκτῖνας τοῦ φανοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ ὀπλου τοῦ ξιφολόγῃ. Ἐν, δύο !... ἐν, δύο !... Ἐνίοτε, ὅταν ἡ βροχὴ καθίστατο ραγδαία καὶ πολὺκροτος, εἰσῆρχετο διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἐντὸς τοῦ φυλακείου.

Μιᾶς τῶν στιγμῶν τούτων ἐπωφελήθη ὁ ἐραστὴς τῆς Λίτσας. Καιροφυλακτῶν ὑπομονητικῶς παρὰ τὴν πλησίον καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ἄμα εἶδε τὸν φρουρὸν εἰσελθόντα ἐντὸς τοῦ φυλακείου καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του μὴ ἔχοντα πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας, ἔτρεξε καὶ εἰσῆλθεν.

Ἡ θύρα ἔμενε πάντοτε ἀνοικτή. Ὁ κρότος τῆς βροχῆς δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὸν στρατιώτην ν' ἀκούσῃ τὰ λαθραῖά του βήματα. Ἡ καλὴ Γεωργίτσα τὸν περιέμενεν εὐθὺς μετὰ τὴν μεγάλην κλίμακα εἰς τὸν διάδρομον. Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, τῷ ἔνευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ τὸν ὠδήγησε προηγουμένη μέχρι τοῦ δωματίου τῆς μικρᾶς της κυρίας.

Ὁ νέος εἰσῆλθεν, ἡ Λίτσα ἔκλεισε μόνη τὴν θύραν. Ἡ ὑπηρετρία ἔμεινεν ἔξω, καθήμενη ἐφ' ἐνὸς διβανίου καὶ περιμένουσα, περισσότερον τῆς κυρίας της ἀνήσυχος... Ἀλλοίμονον καὶ εἰς τὰς δύο ἐὰν συνέβαινε κανὲν ἀπευκαταῖον καὶ ἀπεκαλύπτετο ὁ ἀγνὸς ἀλλὰ τολμηρὸς αὐτὸς ἔρωτος !

Ἡ ἐρωτικὴ συνέντευξις δὲν ὑπῆρχε μακρά. Ὁ νέος ἤθελε νὰ περιμεῖνῃ τὴν πρωίαν, διὰ νὰ φύγῃ ἀόρατος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ σκοποῦ· ἀλλ' ἡ Λίτσα ἀντέστη, φοβουμένη τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἐξυποῦσε πρωί, πολὺ πρωί... Ὁ νέος ἐδέησε νὰ ὑποκύψῃ καὶ ἐξῆλθε.

Τὸν παρέλαθεν ἡ Γεωργίτσα καὶ τὸν ἐπανεφέρει διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ μέχρι τῆς εἰσόδου. Κατῆλθον σιγὰ-σιγὰ. Ὁ ἐραστὴς ἔκυψεν ἀπὸ τοῦ θυροφύλλου τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ἔξω. Ἐρημία εἰς τὴν ὁδὸν καὶ βροχὴ καὶ ψυχρός. Ὁ φρουρὸς ἔμμενεν ἐντὸς τοῦ φυλακείου. Ἦτο ὥρα νὰ ἐξῆλθῃ καὶ νὰ μακρυνθῇ ἀπαρατρήτως.

«Καλὴ νύκτα».
Καὶ ἐξῆλθεν...

Ἀλλὰ δὲν εἶχεν εἰσέτι συμπληρώσει τὸ δεύτερον τῶν λαθραίων καὶ ὑπόπτων του βημάτων, ὅταν ἀπὸ τοῦ φυλακείου ἀντήχησε μία φωνή, φοβερωτέρα τῆς βρον-

της, ήτις έμυκάτο την ώραν εκείνην διὰ τῶν νεφῶν :

« Ἄλτ! στάσου, βρέ σύ! »

Ὁ φρουρὸς τὸν εἶδε διὰ τῆς πλαγίας κυκλικῆς ὀπῆς τοῦ φυλακείου. Ὁ έραστὴς έσταμάτησεν ένεός, ξυφοβος, ὡς κλέπτης συλλαμβανόμενος ἐπ' αὐτοφώρῳ. Παραχρήμα ὁ στρατιώτης έπετάχθη ἔξω, προτείνων τὴν λόγχην. Πλησιάζας δὲ καὶ συλλαβὼν στιβαρῶς ἀπὸ τοῦ ὤμου τὸν νεανίαν,

« Αἶ, ὦρα καλή, ἀφεντικό », τῷ εἶπε με έιρωνικόν τινα τρόπον· « καὶ γὰρ ποῦ, νᾶχωμε καλὸ ρώτημα ;

— Μὴ φωνάζεις, νὰ ζῆς, καὶ μας ἀκούσουν », ἐκέλευσεν ἐκεῖνος.

« Σὺν τὸ θέλῃ ἡ ἀφεντιά σου δὲν φωνάζω. Γὰρ πέ μου μόνον σιγὰ — σιγὰ τί ἐγύρευες τέτοιαν ὦρα ἀπάνω ;

— Ἡμουν ... ἀπάνω στὴν οἰκογένεια ... ἐγὼ δὲν εἶχα νὰ κάνω τίποτα μετὰ τὰ κάτω ποῦ φυλάξ.

— Ἀμὴ γιὰτί τότε ἔφυγες σὺν τῇ βρεγμένη γάτα ;

— Μὰ νά, γι' αὐτό... γὰρ νὰ μὴν ἔχουμε τέτοιαις ἱστορίαις...

— Ἐλυπήθηκες, φαίνεται, νά μου χάλασες τὴν ἡσυχίαν... Ἐνοια σου καὶ μὴν παρασκοτιζέσαι γὰρ μένα... Αἶ, ποῦ πηγαίνεις ; νὰ φύγεις ; Ὅχι ἀκόμη ! Δημόσιο κατὰστημα εἶνε ἐδῶ καὶ ἐγὼ ἔχω εὐθύνη γὰρ ὅ,τι συμβῇ. Καὶ ποῖος μοῦ λείει πῶς δὲν μπῆκες νὰ κλέψης τὸ Ταμεῖο ; Στάσου μὲ σιγμὴ νὰ ρωτήσω ἀπάνου τὸν κύριον ἔφορον ἂν σε γνωρίζῃ, καὶ ὅ,τι μοῦ πῇ αὐτός κάνω.

— Ὅχι, ὄχι, νὰ ζῆς, ἀφῆσέ με νὰ φύγω... ἀφῆσέ με !

— Ἄ, βλέπεις ποῦ κάτι λάκκον ἔχει ἡ φάβα ; Στάσου αὐτοῦ ποῦ σοῦ λέγω !

Καὶ κρατῶν εἰσέτι ἀπὸ τοῦ ὤμου τὸν νεανίαν, μετ' ἀνωφελῇ παρατάσιν τῆς λογομαχίας, ἔλαβε τὸ ρόπτρον τῆς θύρας καὶ ἤτοιμάσθη νὰ κρούσῃ...

*
**

Πλὴν ἀνέκοψεν αἰφνιδίως τὴν χειρὰ του ἡ Γεωργίτσα, ἐξεληθούσα καὶ παρεντεθεῖσα μετὰ τῶν δύο ἀνδρῶν.

« Ἀφῆσέ τον νὰ φύγῃ, νὰ ζῆς ! », εἶπε με κλαυμηνρὰν φωνὴν πρὸς τὸν στρατιώτην. « Ἀφῆσέ τον ! ἂν ἔυπνήσης τ' ἀφεντικό μου τέτοιαν ὦρα θὰ με σκοτώσουν στὸ ξύλο καὶ θὰ με διώξουν. Εἶνε ὁ ἀγαπητικός μου ... Ἐγὼ τὸν εἶχα ἀπάνω ἀπὸ τὸ βράδυ ... »

Ἐπωφεληθεὶς τῆς στιγμιαίας ἀμνηχανίας τοῦ στρατιώτου, ὁ νέος ὥχετ' ἀπῶν. Ὁ στρατιώτης δὲν τὸν ἡμποδίσεν προσηλωμένος εἰς τὴν νεανίδα, ὡς ἐὰν τὸν ἐμαγνήτισεν τὸ κάλλος τῆς ... Ἀχ, πῶς ἐζήλευσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν φυγάδα, ὅστις διήλθε τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς θερμαινόμενος πλησίον τῆς, καθ' ἣν ὦραν αὐτὸς ἐρρίγει ἐν τῷ φυλακίῳ καὶ ἀντίκρυζε τὴν βροχὴν ! ... Ἐμειδίασε παράδοξον μειδίσμα καὶ εἶπε :

« Καλὰ τὸ κατὰλαβα κ' ἐγὼ πῶς κάτι

ἐρωτοδουλεῖα εἶνε στὸ μέσο ! Ἐχε χάρι ὅμως ποῦ εἶσαι ἔτσι ἔμμορφο κορίτσι, γιὰτί, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, γὰρ τὰ μαῦρα μάτια τοῦ ἀγαπητικοῦ σου δὲν εἶχα ὀρεξί νὰ παραβῶ τὸ χρέος μου. Ὅ,τι ἔκαμα γὰρ σένα... »

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Γεωργίτσα νεύουσα χαμαὶ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐκινήθη νὰ φύγῃ.

Ὁ στρατιώτης τὴν ἠκολούθησεν ἐντὸς τῆς εἰσόδου.

« Αἶ, γὰρ ποῦ, παρακαλῶ ; Ἐτσι φεύγεις λοιπόν, χωρὶς νὰ με πληρώσης γὰρ τὴν καλωσύνην μου ; »

Ἡ νεάνις ἐπεστράφη καὶ έσταμάτησε παρὰ τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος.

« Καὶ τί πληρωμὴ θέλεις ἀπὸ μένα, ἔνα φτωχὸ κορίτσι ;

— Ἀχ, νᾶξερεις πλούσιο ποῦ εἶσαι !... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἀπαιτῶ πολλὰ πράγματα...

— Ἀφῆσέ με νάναιβῶ ἀπάνου, μὴν ἀκούσουν τ' ἀφεντικά... »

— Ἰσα-ἴσα ποῦ θὰ φωνάζω τὸρα γὰρ νὰ ζυπνήσουν... »

— Καὶ τί θέλεις λοιπόν ἀπὸ μένα ;

— Ἐνα φιλί... ἔνα φιλάκι... »

Δὲν ἦτο ὦρα συζητήσεων καὶ ἀντιστάσεων. Ὁ βάνουσος στρατιώτης ἀνύψου τὴν φωνὴν ὀλοέν, ἀντηχοῦσαν ἀπειλητικῶς ἐντὸς τοῦ ἰσογείου. Καὶ ἐπλησίαζεν ὀλοέν πρὸς τὴν νεανίδα μετὰ μειδίσμα παρκλητικόν, μετὰ βλέμμα φλογῶδες, τείνων ἀνοικτὴν τὴν ἀγκάλην, — μίαν ἀγκάλην ἐκ κυκλῆς ἐρέας, πλήρη σταγόνων βροχῆς καὶ ἀνιέρων παλμῶν. Ἐκεῖνη κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν σιγῶσα καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς τὴν διαθεσὶν του, παρὰ τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος.

Ἐν ... δύο... τρία... πέντε... Ὁ στρατιώτης ἔδρεψεν ἀκόρεστος φιλήματα ἀπὸ παρειῶν τρυφερῶν καὶ ροδοχρῶν... Ὡσεῖς, βάνουσα καὶ ὑλιστικὰ φιλήματα ! ὅποια ἐνησκεῖτο ἀρετὴ ἐν τῷ μυστηριῶδι ὤμων θρύλλῳ, τὸν ὁποῖον ἐνεδυνάμου ἐν τῇ νυκτὶ ἡ ἡχὼ τοῦ εὐρέος ἰσογείου !...

« Ἐλα ... φθάνει ... ἀφῆσέ με ! »

Καὶ τὴν ἀφῆσε μεμεθυμένος, ἄλσλος. Ἐκεῖνη ἀνῆλθε τὴν κλίμακα δρομαία ἀλλὰ μετὰ προφυλάξεως, μεμολυσμένη ἀλλ' ἄγνή, προσβεβλημένη ἀλλ' ἡρεμος.

Εὐθύς ἐν τῷ πρώτῳ διαδρόμῳ τῆς ὑπεδέχθη ἡ Λίτσα ἐντιληθεῖσα ἐξ ἀρχῆς ὀλων τῶν σκηνῶν, ἐξεληθούσα καὶ ὕριστμένη ἐκεῖ γυμνὴ καὶ τρέμουσα σιγμὰς ἀπεριγράπτου ἀγωνίας... Κυρία καὶ θεράπαινα εὐρέθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων. Καὶ ἐκεῖ, ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ ἡμιφωτιστοῦ διαδρόμου, ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῷ ὕπνῳ τῆς ἀπεράντου οἰκίας, ἐν ᾧ ὁ στρατιώτης ἀνελάμβανε κάτω τὴν φρούρησίν του, — δάκρυα καὶ φιλήματα εὐγνωμοσύνης ἀπέπλυναν ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς ὑπηρετρίας τὰ ἔχνη βαναύσων χειλέων.

Ἐν Ἀθήναις, Νοέμβριος.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ν. Ίω. Νάκον. Φύλλα ἐλλείποντα καὶ Καζαμίας ἀπεστάλησαν μᾶς ὀφείλετε λ. 65.—κ. Δ. Πα. ναγιωτόπουλον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον μηνὸς Ὀκτωβρίου ἀριθμοὶ ἐστάλησαν εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λαμβάνετε ἐν φύλλον ἐπὶ πλεον.— Δεσποινίδα Β. Γκιλλην. Ἐγκατορ ἀπεστάλη.— Μαξίμω - Πιεδοῦση. Ἡ ἐπιστολὴ σας ἀπεστάλη τῷ κ. Αἰσώπῳ, μεταγγραστῇ τοῦ « Κομμένου Χερσίου », διὰ τὰ περαιτέρω.— κ. Κ. Α. Ρέγκον. Ἐνεγράφη ὁ κ. Σπυρίδων Ἀντωνόπουλος, πρὸς ὃν ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ἀποδείξεις ἀπεστάλη Ὑμῖν.— κ. Χ. Μουντζούριδην. Τὸ φύλλον πέμπεται τακτικώτατα, οὐδὲ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐπὶ 4 συνεχεῖς μῆνας κατεκρατεῖτο τὸ φύλλον ἐν τῇ ταχυδρομείῳ· τοῦτο θὰ ἦτο θύβιστη ἀναίδεια ἐκ μέρους τῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων ἄλλως τε, διὰτὶ τὸ δελτάριον, τὸ ὁποῖον ἐπέμψατε τὸσον ἄργα παραπονόμενοι, δὲν ἐπέμψατε ἐνωρίτερον ; Ἐν τούτοις θὰ φροντίσωμεν διὰ τῆς Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων ν' ἀνακαλύψωμεν τὴν ἀλήθειαν.— κ. Ι. Μιχαηλίδην. Ἐλήφθη συναλλαγματικὴ, εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν.— κ. Δ. Χ. Γεωργιάδην. Ἐλήφθησαν φρ. 15 εἰς Γαλ. Γραμματόσημα ἀντίτιμον ἐτήσιας συνδρομῆς σας· εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξιν, εἰκόνας Γεωργίου, Ὀλσας, Διαδόχου, Σοφίας καὶ ἀριθμ. 203 μέχρι τέλους τοῦ « Κομμένου Χερσίου » ἀπεστείλαμεν. Μᾶς ὀφείλετε φρ. 9,50.— κ. Ν. Ἀναγνάνην. Ἀποδείξεις καὶ ἐλλείποντες ἀριθμοὶ ἀπεστάλησαν.— κ. Σπ. Δ. Παγώνην. Ἐλήφθη ἐπιταγὴ ἐκ φρ. 100· εὐχαριστοῦμεν. Βιβλία καὶ ὀνομαστικὸς κατάλογος ἀπεστάλησαν. Ἐγράψαμεν.— κ. Ν. Γ. Κἀββουραν. Ἐστάλησαν τὰ αἰτηθέντα φύλλα, ἐνεγράψαμεν δὲ ὕμᾶς μετὰ τῶν συνδρομητῶν μας. Εὐχαριστοῦμεν.— κ. Κ. Καλλιδικῶν. Φύλλα ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου λαμβάνετε ταχυδρομικῶς. Πέμψατε ΚΟΛΟΝΙΑΝ.— Αἰσώπῳ Εὐχαρίστως ἀπαντῶμεν καταφατικῶς εἰς τὴν ἐρώτησίν σας καὶ ἰδοὺ σήμερον ἀποστέλλονται.— κ. Ν. Ναυτέρην. Λαμβάνετε εἰς 2 ταχ. δέματα 100 Καζαμίας. Διὰ τὰ λοιπὰ ἐγράψαμεν.— Ν. Σαραντόπουλον. Φύλλα ἀπεστάλησαν.— κ. Α. Τυπ. Πρεντεντέρην. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Διευθύνσις Ὑμῶν διωρθώθη.— κ. Δ. Σταυριανόν. Τηλεγραφητὴν. Τὸ φύλλον θὰ λαμβάνετε ὑπὸ τὴν νέαν διευθύνσιν σας. Συνδρομὴν ἀποστείλατε ἀπ' εὐθείας.— κκ. Ἀλκιβιάδην Βωτέαν, Παν. Ρεβιδιὴν, Νικ. Καλογιάνην, Νικ. Λαγγούσην, Γερᾶς, Κατερίγγιον, Παν. Στραβόλεμον, Χασ. Ευδάκτυλον, Γεώργ. Μηλιαρέσην, Ἀντών. Κ. Τραυλάντωνν δεκανέα. Συνδρομαὶ Ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἀττικαὶ Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)
« Τὸ Τριακοσιδάραχμον » Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]
« Παλαιὰ Ἀμαρτίαι », λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]
« Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)
« Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)
« Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)
« Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως », μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]
« Ἐλπινίκη » ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου Δρ. 5 (5,30)
« Κοιμηδία » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 (2,20)
« Ὁ Γονζάλης Κορδοῦβιος ἡ ἡ Γρανίδα ἀνακτηθεῖσα » μυθιστόρημα . . Δρ. 1,50 (1,70)
« Ἀνθρωπὸς τοῦ Κότρου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
« Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφείου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
« Ἡ Ναξία Μαριάνθη » μυθιστόρημα πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)